

[Inger Gautier Schmit.]

henhører, synes vi, under den sociale Lovgivning. Men dette saavel som § 11, der drejer sig om Elevernes Betaling, og som vi heller ikke finder saa særlig tiltalende, kan vi drøfte i Udvalget.

Husholdningsseminarierne, som her for første Gang er Genstand for Lovgivning, sidestilles nu med de private Seminarier, og det kan vi kun i høj Grad glæde os over, idet vi finder den frie Udveksling, som her efter vil finde Sted af Lærerinder mellem Husholdningsseminarier og Folkeskolens Skoleløkkenundervisning, naturlig og rigtig.

I § 20 staar der, at i alle offentlige Skoler samt i alle eksamens- og tilskudsberettigede Privatskoler skal der i de sidste 2 Aar før Undervisningspligtens Ophør gives alle Piger en planmæssig Husholdningsundervisning. Det vil maaske være praktisk paa dette Sted at anføre, hvad der staar i § 24, nemlig at dette først fuldt ud skal være traadt i Kraft i 1948, da man ellers muligvis kunde misforstaa Bestemmelsen i § 20.

Husholdningsudvalget, som foreslaas i § 21, det raadgivende Udvalg, kunde jeg ogsaa tænke mig vilde give Anledning til visse Drøftelser i det nedsatte Udvalg, idet vi ikke helt føler os tiltalt af, at det ubetinget bliver udnævnt af Undervisningsministeren. Vi kunde tænke os, at der her blev givet de forskellige Landbo- eller Husmandsforeninger, Husholdningsudvalg, Husholdningsforeninger, Husmoderforeninger o. s. v. Anledning til at være repræsenteret. I Lovens Tekst staar kun, at Statens Husholdningsraad skal være repræsenteret; vi synes, det maaske vilde være rart, om det blev præciseret i Loven, at de andre Foreninger ogsaa blev berettiget til Repræsentation.

Hvad angaar Inspektøren og den honorarlønnede tilsynsførende, vil der fra vor Side ogsaa være Indvendinger at gøre; men ogsaa dette vil jeg gemme til Udvalget, idet jeg finder, at Tiden er saa fremrykket, at jeg ikke i Enkeltheder kan komme ind paa, hvad jeg her har at sige.

I det store og hele — og det vil jeg afslutte min Tale med her i Dag — ønsker jeg at udtale Tilfredshed med, at den højtærede Undervisningsminister har fremsat dette Lovforslag paa Rigsdagen, og jeg vil give det mine bedste Ønsker med paa Vejen, idet jeg haaber, det maa bane Vej for, at den danske opvoksende Kvindeslægt paa en helt anden Maade end den nuværende maa føle det naturlige og glædelige i at beskæftige sig med Husholdningsvæsen, fordi det oprindeligt er Kvindens egentlige

Element. Hvad hun end maatte foretage sig, hvilken anden Uddannelse og andre Stillinger i Samfundet hun maatte faa — og vi ønsker, hun fuldt ud skal deltage i saadant andet Arbejde —, maa hun ikke fjerne sig fra det, som enhver dansk Kvinde bør kende og bør kunne udføre, nemlig at færdes hjemmevant i et Hus.

Jeg vil gerne slutte med nogle Ord, som vor nuværende Konge, Kong Christian den Tiende, udtalte til de Kvinder, der hyldede Kongen i 1915, da Kvinderne fik Valgret. Til denne store Skare af Kvinder udtalte den danske Konge: „Men paa eet Sted kan Kvinden ikke undværes, og det er i Hjemmene. Her kan Kvindens Indflydelse ikke erstattes, thi gennem Barnets Kærlighed til Hjemmet vokser Kærligheden til vort fælles Hjem, Danmark.“ Den danske Konge har ved forskellige Lejligheder sagt gode Ord til det danske Folk. Jeg synes, denne Udtalelse fra Kongen til de danske Kvinder i 1915, da de havde opnaaet at faa Valgret, var gode Ord at lægge sig paa Sinde, og derfor vil jeg gerne minde om dem i Dag, da vi taler om den danske Kvindes Uddannelse til hendes Opgave inden for Hjemmet.

Gerda Mundt: Naar man i Dag ser ud over Folketingssalen, skulde man ikke tro, at denne Sag havde saa almindelig Interesse i den danske Rigsdag og det danske Folk, men det har den nu. Ja, man kan maaske netop tage denne tomme Sal og de mange tomme Stole hos Referenterne som Udtryk for, at det er en Sag, vi alle sammen er enige om bør gennemføres. Det er der da ogsaa givet Udtryk for af de Ordførere, som hidtil har talt, og jeg skal ikke paa noget Punkt være anderledes i det væsentlige af det, som jeg har at sige.

Vi er alle sammen enige om, at dette er et vigtigt Lovforslag. Der kan godt være Enkeltheder, vi ønsker forandret — det vil vi drøfte inden for Udvalget, nogle af dem kommer ogsaa frem her —, men jeg er vis paa, at det skal lykkes inden for Udvalget at naa et Resultat, som vi alle kan være enige om, og som vil være til Gavn for den danske Kvinde og de danske Hjem, altsaa for hele det danske Folk. Vi er enige om, at alle danske Kvinder trænger til denne Uddannelse, baade de, der gifter sig, og de, der ikke faar deres eget Hjem, og der er jo en Mængde af dem, der ikke faar deres eget Hjem, for hvem det huslige Arbejde bliver et Hovederhverv, et Erhverv, som ikke ude i Folket i Almindelighed er værdsat saadan, som det burde være. Den, der har en god huslig Plads, er i Virke-